

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto, 29 št. 1, Velika noč 1999

NJIRA YA MTANDA:
Njira ya chipulumutso chathu

Letošnja Velika noč je prav posebna. Že v koledarju vidimo, da bo to zadnja Velika noč v tem tisočletju. V tem letu bomo Slovenci dobili svojega prvega svetnika v osebi škofa Antona Martina Slomška. To leto nas bo popeljalo globlje v združeno Evropo. Naš misijon v Nangomi bo doživel svojo pomlad, saj se slovenska cerkev in slovenska država zavezujejo, da ga bodo polnomočno podprli. Vsi ti dogodki so povezani z upanjem, ki ga navdihuje Velika noč-Vstali Kristus! Ostane pa večna resnica: Križev pot je še vedno pot našega odrešenja. Aleluja!

IN PELJALI SMO SE PO CESTI

Letos sem 11.2. dopolnil polnih 31 let odkar sem prvič prišel v misijone. Spominjam se, kako sem z bivšim misijonarjem patrom Jožetom Kokaljem leta 1969 potoval iz Lusake v Mumbwo po prašni cesti. Tja smo šli obiskat hrvaškega patra Ivana Cindorija. Potem sem šel na študije. Ko sem se leta 1977 vrnil v misijone je bilo moje prvo imenovanje prav Mumbwa.

Tja se nisem več peljal po prašni, vijugasti cesti, ampak po gladki, ravni in asfaltirani. Tako ravni, da bi človek na njej kar zaspal. Če bi seštel vsa svoja potovanja, ki sem jih naredil po tej cesti, bi število gotovo doseglo tisoč. Cesta je bila takrat zelo dobra, toda popravila niso bila redna. Tako je v zadnjih letih začela razpadati. Pred dvema letoma se je našel denar za popravilo 70 kilometrov dolgega odseka ceste, 40 kilometrov ceste pa je lani začelo razpadati. In z deževjem so iz luknjic nastale velike luknje.

Že decembra lani smo rabili dve uri za potovanje od Nangome do Lusake. Izdatno deževje je cesto uničilo in tako je bilo potrebno dve uri in pol ali celo tri ure, da je človek prekrizal isto pot (107 km). Upali smo, da se bo cestna uprava lotila popravil. A nobena dela se niso začela. Luknje so postajale večje. Sam sem imel veliko željo, da bi se lotil popravil. Zdravnik mi je odsvetoval vožnje po grdi cesti zaradi okvare hrbtenice. Tako sem se odločil, da zakrpamo luknje od Nangome do Lusake. V štirinajstih dneh smo zvozili na cesto 60 tovornjakov laterita. Tri skupine delavcev, vsaka po deset ljudi, so luknje polnili in sedaj lahko rečem, da je cesta popravljena in vozna. Spet lahko pridemo do Lusake v eni uri in petnajst minut. Zahvala gre tudi mojemu prijatelju in prevozniku Duji Žeravica, hrvaškemu prevozniku v Zambiji, ki nam je dal na razpolago enega svojih tovornjakov.

Kako bi nam prav prišel tisti tovornjak, ki nam ga obljublja MIVA.

Veselo Veliko noč,

p. Stanko Rozman

POZDRAVLJENI PRIJATELJI SONČNE ZAMBIJE

Iz leve proti desni Neva, Damjana in Ivanka

Smo študentke medicine in zdravstvene nege, Neva, Damjana in Ivanka. Oglašamo se vam iz Nangome-misijona Sv. Jožefa, kjer smo v začetku marca začele delati v tukajšnji bolnišnici. Dve članici naše skupine, Simona in Mojca, pa sta se istočasno podali na sever Zambije na misijon Sv. Jožefa v Kaluluši.

Dnevi tukaj so pestri, natrpani in minevajo zelo hitro. Večino časa preživimo v bolnišnici, kjer nam precej pomagajo izkušnje in znanje, ki smo ga

pridobivale mesec dni v Lusaki v University Teaching Hospital. Srečujemo se z vsemi vrstami bolezni, najpogostejša pa je malarija, ki je letošnje leto posebno pogosta, zaradi dokaj dolge deževne dobe.

Naše materialne možnosti so omejene, zato ima domišljija in sposobnost improvizacije toliko večjo ceno. Za tukajšnje razmere je bolnišnica zelo dobro organizirana, čista in vedno polna trpečih oči žena in mož, zaskrbljenih mater in

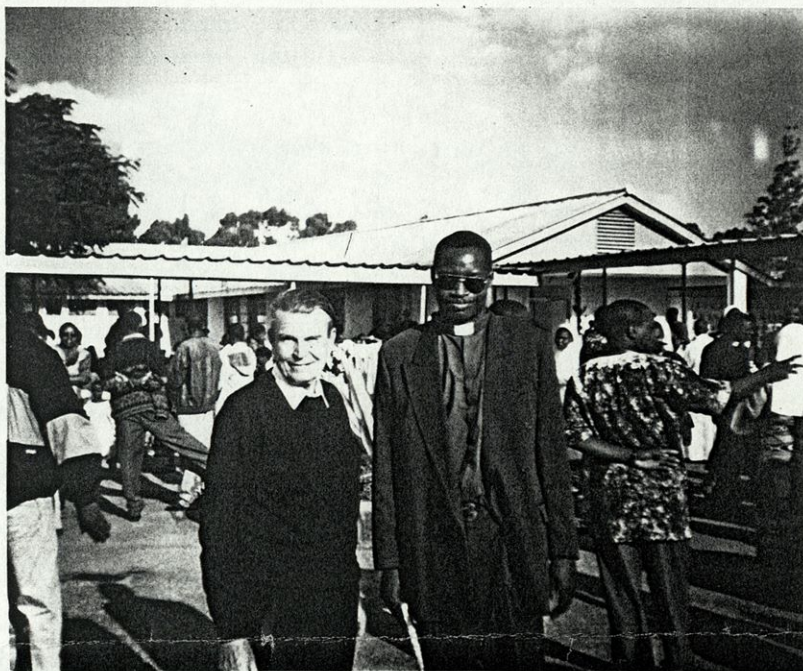
jokajočih otrok. Teh je polno tudi na samem misijonu; polno stegajočih ročic in radovednih oči.

Misijon živi kot velika družina med seboj različnih ljudi, kjer je vsak nujno potreben člen, da opravi svojo nalogo, za dosego skupnega cilja. V to družino smo se vključile tudi me in bomo po svojih močeh in sposobnostih pomagale tem ljudem. Tukajšnji misijonarji so nas zelo lepo sprejeli in počutimo se kot doma. Da smo v tem trenutku tu v Zambiji pa gre zahvala najprej našim staršem, prijateljem, dobrotnikom in sponzorjem, ki so pomagali nam in tukajšnjim ljudem z denarno in materialno pomočjo.

Počasi se končuje deževna doba, zato je podnebje izredno prijetno. Toplo sonce in zelenje vse naokrog sta nas tako prevzela, da se je naša skupina odločila, da se vrne v Slovenijo samo v poletne temperature in potem ko bo sneg že skopnel. Do takrat pa lep pozdrav in blagoslovljeno Veliko noč.

Damjana, Neva in Ivanka

IZ NOVICIJATA

Brat Jože s sobratom iz Zimbabwe pred Novicijatom

V Novicijatu imamo sedem novincev v prvem letniku. Končali so tridesetdnevne duhovne vaje, zdaj pa gredo še za dva meseca na različne eksperimente. Eni gredo v bolnišnice, drugi bodo delali z begunci, nekaj pa jih bodo poslali na ulice Lusake, kjer bodo delali z brezdomci. Tisti, ki bodo šli delat med begunce bodo imeli priložnost seznaniti se z ljudsko tragiko. Samo iz Konga jih je pribežalo 15.000 v zadnjih štirinajstih dneh. Kdaj se bodo lahko vrnili domov? Begunska taborišča se bodo spet napolnila. Deset

novincev drugega letnika pa se pripravlja na zaobljube. Pomagajo pri obdelavi našega vrta. Sadja in zelenjave je dovolj za nas in reveže, ki jih je okrog nas vedno več. Veselo Veliko noč,

Br. Jože Rovtar, D.J.

VRNITEV S POČITNIC

21. marca sem se vrnil s počitnic v Argentini. Počitnice sem skrajšal za mesec dni, ker sem se hotel udeležiti velikonočnih obredov. Ne bi bilo prav, če novoimenovanega župnika ne bi bilo za tako velik praznik doma. Lepo se

zahvaljujem vsem prijateljem in dobrotnikom, ki ste me sprejeli med počitnicami in mi pomagali. Zahvala in pozdrav pa velja tudi tistim, ki jih nisem obiskal. V mislih in molitvah sem bil z vami.

Doživete velikonočne praznike želim vsem iz srca. Spomnite se v molitvi mene in mojega dela.

Vaš vdani,

p. Lovro Tomažin, D.J.

ZLATI JUBILEJ REDOVNIŠTVA

Pred dvema letoma sem praznoval zlato obletnico mašništva. Letos pa sem 31. januarja praznoval zlati jubilej vstopa v Družbo Jezusovo. V Družbo sem namreč vstopil kot duhovnik. Slovesnost je ptekala v Chelstonu v jezuitskem Novicijatu. Bila

Iz leve proti desni p. Stanko, p. Radko in p. Janez

je zelo prisrčna. Za slavje je dobro poskrbel brat Jože Rovtar. Iz Nangome pa so mi prinesli sliko, ki me spominja na kraj Katondwe, kjer sem pustil svoje srce. Dodali pa so še 50 vrtnic v spomin na 50 let mojega življenja v Družbi Jezusovi. Vrtnic ni brez trnja, tudi leta mojega življenja pričajo o tem.

Za zlati jubilej mi je General napisal tako pismo, da je odkrnil vsaj dvajset trnjev. Jaz pa pravim: "Hvala Bogu za vsa ta leta." Posebno je bilo pohvaljeno moje delo z otroki. Pesmi, ki sem jih napisal in jim dodal melodijo, se marsikje pojejo. Moji katekizmi pa razlagajo božjo skrivnost ne le otrokom, ampak tudi odraslim. Tako je moje delo prispevalo k vzgoji mladine in katehumenov. In ko gledam napore evangeličanov, pastorjev ameriškega kova, si mislim: "Neko protiutež njihovi propagandi pa naša mladina le ima." Ponosen in zadovoljen

sem, da sem k temu nekaj prispeval. Sedaj bi rad, da bi moj katekizem izšel tudi v angleščini in drugih zambijskih jezikih. 5000 novih izvodov v činjanščini je v tisku, prav toliko jih bomo v kratkem natisnili v angleščini.

p. Radko Rudež, D.J.

IZPOLNJENA OBLIUBA

V lističu Iz sončne Zambije je večkrat pisalo o Nangomski bolnišnici. Že 10.9.1994 je bila slovesno odprta. Zambijski predsednik Friderik Chiluba jo je takrat proglasil za

misijonsko bolnišnico s 120 posteljami. Ob isti slovesnosti nam je bila ponujena pomoč za njeno vzdrževanje. Pomoč pa je ostala le pri obljubah. Človek bi izgubil pogum in voljo, da gre naprej. Mi pa nismo obupali.

Letos 1. januarja so na vseh forumih sprejeli odločitev, da se Nangomi dodeli državna pomoč za njeno vzdrževanje. Prvi ček je bil napisan 1. marca letos. Ta pomoč ne zadošča za kritje vseh stroškov. Daje pa nam zagotovilo, da bomo vsak mesec dobili določeno vsoto denarja, na katero lahko računamo. Kako se bo to poznalo! Doslej smo morali najti sredstva za vsa zdravila, sedaj jih bomo lahko kupili tudi iz tega sklada. Morali smo kriti stroške za vzdrževanje in gorivo rešilnega avtomobila. Sedaj je del denarja določen za nakup goriva. Sestram in drugemu osebju doslej nismo mogli dati denarne nagrade za njihovo čezurno delo. Sedaj nam je to omogočeno. Hrano smo morali preskrbeti sami, sedaj jo bomo lahko kupili s sredstvi iz državnega sklada. Popravila smo morali plačati sami. Sedaj pa bo določen procent za manjša dela prišel iz tega vira. Simboliko državne pomoči smo strnili v nakup pralnega stroja. Tako je Nangomo je napolnilo veselje, ki smo ga izrazili tudi s posebnim slavjem.

p. Stanko Rozman

KRATKE NOVICE

Z velikim veseljem smo brali, da bo 19 septembra škof ANTON MARTIN SLOMŠEK proglašen za blaženega. Kako radi bi šli na to slovesnost!

ROMAN LOGAR je po eno in pol letnem bivanju v Nangomi odšel domov na zdravljenje. Morda se vrne.

p. LOJZETU PODGRAJŠEKU je umrla mama. Šel je na pogreb. Njegova mama si je zelo želela, da bi bil njen sin Lojze ob njej, ko bi umirala. Ta želja se ji je izpolnila. Lojze je prišel domov in njeno srce je po eni uri po njegovem prihodu prenehalo biti.

V WESTWOODU 50 kilometrov iz Lusake proti Nangomi je 17 marca letos lusaški nadškof blagoslovil novo cerkev svetega Karla Lwanga. P. JOŽE GROŠELJ je s ponosom zrl na to cerkev, ki jo je zgradil skupaj z lokalnimi kristjani. Finančno pa ga je podprl brat Ilija Dilber, bivši hrvaški misijonar, ki sedaj živi v pokoju v Zagrebu. Cerkev bo podružnica Mwembeshija.

ODBOR ZA GRADNJO NOVE KATEDRALE je prosil projekt v Nangomi, da jim pomaga zgraditi podij in sanitarne objekte. Dela morajo biti končana do 2. maja letos, ko bo na papeževem trgu velika slovesnost ob deseti obletnici obiska Papeža Janeza Pavla II. v Zambiji.

Izdajajo: Slovenski misijonarji v Zambiji

Uredil: p. Stanko Rozman

Naslov: Nangoma Mission Project

P.O.BOX 01 Nangoma, Zambija

Cesta Nangoma Lusaka, odsek pri kraju Mwumbe, ki je 30 kilometrov od Nangome. Od tam vozimo pesek, ki ga rabimo pri gradnjah. Cesta je praktično uničena. Vozila vozijo po robu ali pa izven ceste. To cesto smo popravili.

Plemenski poglavar Shakumbila s svojo ženo ob svoji koči v roki drži rep gazele wildebeast, ki je znak njegove moči. Pod njegovo vlado so ljudje, ki živijo na področju velikem toliko kot ljubljanska in koperska škofija skupaj.

Obiskovalci iz Slovenije pri poglavarju. Februarja letos so nas obiskali študentje različnih fakultet iz Ljubljane. Zanimalo jih je življenje v Afriki. Ko so bili pri nas so obiskali tudi poglavarja Shakumbila in mu dali darove, koruzno moko in sladkor. Zelo jih je bil vesel, zanimal se je za obiskovalce prejšnjih let. Vprašal je za novinarja Štandeker in Milharčič, ki sta naredila reportažo o njem. Štandekerja je pogoltnila Bosna.

